

ikke vist noget som helst Tegn paa at ville svigte.

Jeg skal nu forlade den ærede Finansminister og gøre et Par Bemærkninger over for det ærede 6te Medlem for 6te Kredts (Ahlefeldt-Laurvig). Jeg vil da sige, at der er meget af det, han har fremsat, hvori jeg er enig med ham. Jeg er enig med ham i den Betragtning, at Landbruget vil stille større Krav, end her foreligger. En stor Del af det ærede Medlems Betragtninger i saa Henseende kan jeg fuldt ud underskrive. Jeg er derimod ikke enig med ham, naar han siger, at en af Grundene til, at vi ikke komme nogen Vegne hverken med disse Sager eller med tidligere, er, at vi ere kørte fast, som han udtrykte sig, kørte fast saa vidt, at vi ikke en Gang kunne faa dannet et nyt Ministerium, og at en af Grundene dertil er Forfatningen. Nej, det er ikke Forfatningen, der er Skyld i, at vi ere kørte fast. Blot vi alle stille os paa Forfatningens Grund, skulle vi nok faa Vognen i Gang, faa Vognen til at glide. Men dette, at man Gang efter Gang, Aar efter Aar har fastholdt et Ministerium paa Trods af Forfatningen, og et Ministerium, som har krænkethet Forfatningens Hovedprincip, er Grunden til, at de Reformer, som Befolkningen ønsker, Gang efter Gang ere strandede, og det er ogsaa Aarsagen til, at de strandet netop i dette Øjeblik. Det ærede Medlem tror ikke, der er Mulighed for at faa disse Sager frem, saa længe vi have de nu bestaaende Partier eller Partier i det hele taget. Partier er der vel i ethvert konstitutionelt Land, og det var ikke godt, det var anderledes, selvfølgelig maa der være Partier, og det er der ogsaa alle Vegne. Det ærede Medlem mener, det er ligegyldigt, hvilken Regering vi faa, thi vi komme dog ingen Vegne. Jeg vil imidlertid sige til det ærede Medlem og hans Meningsfæller: Lad os prøve paa at danne en Regering, som vil staa i et venligt Forhold til den offentlige Mening her i Landet, som vil støtte sig til den offentlige Mening, som vil stille sig venlig til de Krav, Befolkningen ønsker; lad os gøre det Forsøg, og se, om det ikke skulde kunne lykkes. Jeg er overbevist om, at det er den eneste Vej til at komme ud af Uføret, den eneste Vej til en lykkelig Udvikling i dette Land, som det er det andetsteds. Men det Forhold, at man fastholder et Regeringssystem, der i Øjeblikket kun i det andet Ting har 16 Mand — der ikke en Gang er 16 Mand, eftersom de ere indbyrdes uenige — er et Forhold, som er umuligt andetsteds paa

Jorden. Der er ikke en Plet under Solen, hvor sligt er muligt, og saa længe man fortsætter paa den Vis, kommer man dybere og dybere ned. Paa den Maade vil ikke blot Højre gaa mere og mere tilbage, men Niveauet sænkes i alle mulige Retninger. Vejen til at højne Forholdene til Grøde og Udvikling i det offentlige Liv er, at vi faa en Regering, der støtter sig til den offentlige Mening her i Landet. Der er ingen anden Vej.

Oct. Hansen: Den ærede Ordfører (H. N. Hansen) gav os jo en bedrøvelig Skildring af disse Lovforslags hidtilværende Skæbne. Jeg maa sige, at jeg følte mig ganske trist efter at have hørt hans Foredrag, og det blev ikke bedre, da jeg hørte den højærede Konsejlspræsident, for den Maade, hvorpaa Konsejlspræsidenten skildrede, hvorledes Folketinget havde, om jeg saa maa sige, kørt i Ring med Ministeren og Ministeriet, var ganske trist. Naar den højtærede Konsejlspræsident endte med at sige, at Folketinget havde sat ham ud af Spillet, vil jeg sige, at det er vist første Gang, vi have hørt her i Landet i en Menneskealder, at Folketinget har kunnet sætte en Konsejlspræsident ud af Spillet, jeg troede, det var Landstingets Privilegium. Men jeg maa overhovedet sige, at naar vi ikke se netop paa den højtærede Ministers Stilling — den højtærede Minister har maaske Grund til at beklage sig, og han gør det, som jeg maa anse for fornøftigt, naar man er kommen i en falsk Stilling, nemlig trække sig tilbage — men naar vi se paa det ærede Flertals Stilling, undrer det mig, at det tager saa alvorligt paa Sagen, som om det var blevet forurettet fra den anden Side. For mig staa det saaledes, som om Folketinget virkelig i enhver Henseende, navnlig ogsaa i den sidste Tid, har søgt at komme det høje Flertal her i Tinget i Møde, og har gjort, hvad det forlangte. Der fremkom i Udvalgsflertallets Betænkning en Udtalelse til Folketinget om, at det skulde komme frem med disse Love samlede, Brændevinsloven og Toldloven. Folketinget vilde helst have siddet i Ro med Brændevinsloven i nogen Tid, men det faar altsaa Kommando heroppe fra, idet der siges: Ville I sige, hvad I ville gøre med Toldloven og Brændevinsskatten — det var ikke Ordene, men dog Meningen — og Folketinget var da saa chikanøst at sige, at det vilde ikke have Brændevinsskatten, og saa bliver man vred her. Det minder mig om en Scene af Heibergs „Nej“, hvor Klokker Link siger